

TPB/VNCH “Hoạ Vô Đơn Chí” Vì VC!

Phuhotrac.

Hình LQ

(Ông Ph.D với ĐNH/ C.O.A. kỳ 14).

Chiều mùng hai Tết Nhâm Dần (tức 2/2/2022). Ông Ph.D gọi điện thoại chúc Tết Phuhotrac, sau đó Ông nói:

-Anh mời các em đến nhà hàng Mon Ami vào lúc 9.30 sáng Chúa Nhật ngày 6 tháng 2, tức mùng 6 Tết để chúng ta chúc Tết nhau, nhất là chúc Tết các anh em TPB và đồng thời dự lễ tưởng niệm trận Đống Đa dưới chân tượng đài Vua Quang Trung.

-Nhận Ph.D 5/5.

Ông xứng đáng để chúng tôi gọi là “Ông Thày”, vì trong bất cứ buổi họp mặt nào, Ông cũng nhắc nhở đàn em về bổn phận với các anh TPB. Ông mời chúng tôi đến nhà hàng, “hôm nay ăn khỏi trả tiền”, nhưng đề chúc Tết các anh TPB lại là bổn phận mỗi người nên tôi cần chuẩn bị...

Ông Ph.D là thế. Năm mới, Ông không quên anh em TPB thì tôi xin kể chuyện cũ của Ông.

***

Chuyện Năm Cũ:

Khi nhận được email của “Ông Thày” gọi chúng tôi đến Coq Au Vin để uống café khỏi trả tiền, Ông còn nói sẽ tặng mỗi em thêm một món quà, tôi phân vân tự hỏi: “Quà gì nữa đây?”

Nhớ lại lần trước, khi du lịch Âu Châu về, Ông gọi chúng tôi đến ăn sang tại nhà hàng Triệu Cháy và tặng mỗi em một gói kẹo Nougat, gọi là để nhớ lại đời sống tân khoa sinh thềm ngọt thời mà Ông là SVSQ cán bộ.

Lần khác, trước ngày 23 tháng Chạp, Ông gọi chúng tôi đến Asia Restaurant ăn trưa và tặng mỗi người một đòan bánh tét, gọi là để cúng ông Táo và cũng là để nhớ lại những ngày Tết trong ngục tù CS, một hạt nếp là một hạt vàng.

Ngày 15 tháng 7/2021, Ông lại gọi chúng tôi đến nhà hàng Mon Ami để tặng mỗi người 10 vé xổ số “ĐÁP LỜI SÔNG NÚI” 2021. Những vé này là để gây quỹ yểm trợ cho những nhà đấu tranh trong nước. Ngoài vé ra, còn được mời dự tiệc “không phải trả tiền” tại nhà hàng Paracel ngày 15/8/2021.

(hình vé ĐLSN)

Lần này Ông gọi đến nhà hàng “gà nấu rượu” cho uống café và lại tặng quà nữa thì Ông cho cái gì đây?

Từ xa, trông thấy một ông già chống gậy, chân thấp chân cao đi tới, chúng tôi biết là ai rồi, cả toán cùng cười và chào đón ông với tiếng hò reo mừng rỡ:

-Ông tiến sĩ (Ph.D) tới rồi.

Chúng tôi đùa vui, gọi Ông là Ph.D, là tiến sĩ, Ông bảo:

-Tiến sĩ mẹ gì! Xưa tao là binh sĩ, khi tị nạn CS tại Hoa Kỳ tao là “Ph.D”, tức là “Pizza hut Delivery”. Rồi một ngày kia bị một bà Mexicana đụng khiến tao gãy chân, phải giải nghệ, nhiều anh em thấy tao chống gậy, tưởng tao là thương phế binh (TPB), hỏi tao bị thương trận nào? Tao hơi ngượng, nhưng cũng muốn nổ với mấy thằng em một chút nên tao nói đại:

-Trận Ba Lòng.

Thực ra trong trận chiến vùng Quảng Trị, ngoài Ba Lòng ra, đơn vị tao còn đụng nhiều nơi khác như Cồn Thiên, Cam Lộ, Bá Hô, v.v..

-Như vậy Ông Thầy không bị thương thì tài thật.

-Bị chớ, đi lính ụyng giặc, ai mà không một lần bị thương, nhưng bị thương chưa hẳn đã là thương phế binh (TPB). Khi bị thương nặng, để lại một phần thân thể ngoài chiến trường, không có khả năng chiến đấu nữa, bị đời tặng cho chữ “phế” (phế thải, phế bỏ) thì lúc đó mới là thương phế binh (TPB). Trong chiến trận, ngoài thành phần tử thương (tử trận) thì thành phần bị thương nhiều nhất, nặng nhất vẫn là hàng binh sĩ và hạ sĩ quan, còn khi thăng tiến lên tới cỡ đại đội trưởng, tiểu đoàn trưởng, trung đoàn trưởng như các

em là đám “mặt dày”! Quả thật cũng mắc cỡ lắm, cay chảy nước mắt đấy chứ, nhưng cứ nghĩ đến mấy anh TPB không còn chân, lê lết bên vỉa hè bán vé xổ số, đại đa số các anh TPB sống bằng nghề bán vé xổ số, nay ôn dịch VC đang hoành hành, thành “Hồ” bế quan, cấm người ra đường, các chú TPB không còn đi bán vé được nữa! Trong đại dịch VC (virus china) hàng ngàn-ngàn công nhân phải bỏ thành phố về quê, vì hết đất sống thì những anh em TPB của chúng ta sống thế nào đây?

Anh TPB này không còn chân đứng, cầm xấp vé xổ số ế trong tay mà há miệng cười, buồn mà phải cười! Anh phải rong ruổi đường đời bằng hai cái đầu...gối! Các anh TPB thất nghiệp, các anh TPB đói, nên Alpha tôi đành cố gắng “mặt dày” thêm một chút nữa để hy vọng giúp các anh bên đó có thêm một chén cháo, đúng là:

-TPB/VNCH hoạ vô đơn chí vì ôn dịch VC & Virus China!

Nghe Alpha tả oán chuyện TPB bên nhà, chàng Lờ Quờ xen vào:

-VC và VCoviq hại đời TPB, dồn TPB/VNCH vào thế: “Hoạ vô đơn chí” còn chúng ta (cấp chỉ huy của họ) ở hải ngoại thì “phúc trùng lai” thời Coviq.

Chàng Dương Liễu có vẻ không hài lòng với Lờ Quờ bèn hỏi lại:

-Ai, cái gì, ở đâu, khi nào, tại sao? (W.W.W.W.W?)

-Thưa niên trưởng: Ai thì tôi không rõ, nhưng khi ôn dịch VC đến thì tôi bị thất nghiệp, nhưng lại được lãnh tiền thất nghiệp cao hơn lương đi làm. Được nghỉ ở nhà giúp vợ “nấu nướng vá may” lại còn được lãnh trợ cấp gấp đôi tiền lương thì rõ ràng là sướng gấp đôi- “phúc trùng lai”.

Chàng Đ.L xen vào:

-“Me too”-tôi cũng thế, tuy bị thất nghiệp, nhưng ngồi ở nhà mà được lãnh trợ cấp cao hơn lương đi làm thì “phúc trùng lai” thời Coviq của chúng ta là thế đó, chưa kể \$1200, cộng với hai lần \$600. Cùng là lính, ở hai phương trời khác nhau có nhiều khác biệt! Chúng ta là tị nạn, là HO thì được ưu đãi, còn anh em ta, các TPB, ở trong nước thì:

-“Hoạ vô đơn chí”!

Anh “Đệ Ngũ Đẳng” Mèo zàng bị chạm tự ái, không hài lòng với Đ.L nói:

-Nhìn chung thì tình hình kinh tế nước Mỹ khó khăn thật, ảnh hưởng đến đời sống người dân, đa số thành phần HO chúng ta đã già nên dù có muốn yểm trợ anh em TPB bên nhà cũng, cũng, cũng không...

Thấy không khí quanh bàn café có vẻ bí khi anh chàng “Đệ Ngũ” này ấp úng ba lần “cũng” mà chưa tìm ra ngôn ngữ nào có vẻ hợp lý để nghe để bào chữa cho thái độ: “sống chết mặc bay”-những TPB, những người đã cụt tay để cho anh ta có đệ ngũ đeo lưng lủng lẳng trước ngực, nên Ông Thày Ph.D phải xen vào làm dịu tình hình:

-Xưa kia chúng ta là những cấp chỉ huy, nhỏ nhất cũng là trung đội trưởng, trong bất cứ cuộc hành quân nhỏ to nào thì lính, hạ sĩ quan đi trước, bị thương trước, chết trước rồi mới tới chúng ta, cấp bậc chúng ta càng cao, trận chiến càng nặng, chiến thắng

càng vinh quang thì TPB và vành khăn tang càng nhiều, chiến tranh ở đâu cũng giống nhau: “Nhất tướng-tá công thành vạn cốt khô”! Cái không giống nhau là sau cuộc chiến, cấp chỉ huy “có công” được thăng cấp, được gắn dương liễu, bảo quốc đã ngó xuống thuộc cấp-những TPB như thế nào chưa?

Ngày xưa, trước 30/4/75, khi chúng ta còn chức tước thì các TPB cũng được Bộ Cựu Chiến Binh, chính phủ lo cho ít nhiều trợ cấp, nhưng khi mất nước thì TPB mất tất cả, không còn gì ngoài những vết thương “đui, mù, què, cụt” đang rỉ máu mưng mủ!

Còn chúng ta-những cấp chỉ huy ở hải ngoại, mỗi khi tổ chức tiệc tùng, dù tiểu hội hay đại hội thì ta vẫn còn mũ áo cân đai với dương liễu, bảo quốc trước ngực làm ta hãnh diện về chiến công trong quá khứ khiến đồng môn đồng khoá khâm phục (?). Nhưng hình như chúng ta lại quên đi những người đã đổ máu để ta có huy chương đỏ chói. Mặc dù thượng cấp gắn huy chương, thăng cấp cho chúng ta, nhưng chính những TPB mới là người hy sinh cho chúng ta thăng tiến binh nghiệp, họ nằm xuống cho chúng ta bước lên!

Nhấp hợp café như muốn nuốt trôi cái đắng vào trong, Ông Ph.D tiếp:

-Sorry các chú, anh đi hơi xa về quá khứ, xin trở lại hiện tại là chuyện bán vé ĐNH Cám Ơn Anh TPB của chú Alpha. Ký một chi phiếu \$50, \$100 để yểm trợ TPB thì không khó, nhưng cầm 10 vé ĐNH trong tay mà đi mời chào thiên hạ thì quả thật là khó quá, quá khó. Công lao đó giá trị hơn chữ ký nhiều, nhất là hiện nay một số các anh chị đang đi xin thức ăn nước uống cho ngày ĐNH, vất vả không diễn tả được. Thôi thì thế này, chú Alpha còn 50 vé, chúng ta “cùng chung trách nhiệm” với TPB, các chú có đồng ý không?

-Đồng ý 5/5 với Ông Thày Ph.D.

Thấy đám đông vui vẻ đồng ý với đề nghị “cùng chung trách nhiệm” do mình đưa ra, Ông Thày Ph.D tiếp:

-Anh đã tặng các chú mỗi người 2 vé rồi, khỏi trả tiền, còn đây là vé ế của Alpha thì mỗi chú cầm 5 vé này, coi như giúp Alpha một tay...

Lỡ miệng đồng ý 5/5 với Ông Thày rồi nên 10 người cùng cười, (dù cười gượng) tay phải cầm 5 vé, tay trái chi ra \$50, Alpha cười tươi hơn, cám ơn sự tiếp tay của Ông Thày Ph.D bán hết 50 vé, vị chi là \$500. Nếu mỗi chú TPB được tặng 50\$ thì Alpha ta cũng giúp được 10 người trong cơn khốn cùng thời ôn dịch Coviq.

Nhưng suốt đoạn đường còn lại của TPB/VNCH- những đồng đội, những thuộc cấp của chúng ta, họ luôn luôn phải sống trong ôn dịch VC. “Hoạ vô đơn chí”, VC tàn phá thể xác những người đã bị tàn phế! Chẳng còn bao lâu nữa anh em TPB sẽ về “quê thật”, ở đó có yêu thương và không còn đau đớn, tất cả là đồng đội mà không còn phân biệt thượng cấp và TPB. Chúng ta hãy trả lại TPB những gì chúng ta hưởng từ vết thương của các anh em. Xin mở rộng vòng tay với các anh TPB mỗi khi có dịp, bất kể đó là TPB/ND, TPB/BĐQ, TPB/TQLC, TPB/BB, TPB/ĐPQ & NQ.

Riêng với Hội HO, xin tiếp tay với họ, tiếp tay kể cả những lời khuyên cáo hợp tình hợp lý. Nên biết rằng: “Trung ngôn nghịch nhĩ lợi ư hành”.

Khi lời kêu này tới tai quý thẩm quyền, đại bàng thì ĐNH/CƠA kỳ 14 đã qua rồi, nhưng Hội HO vẫn còn đó, vẫn đón chờ lòng từ tâm và lời góp ý chân thành của các thẩm quyền để sao cho: “Tất cả vì các anh TPB”.

Hội HO Cứu Trợ TPB và Quả Phụ:

P.O Box 25554 Santa Ana CA 92799. ĐT: 714-837-5998.

Khi lời kêu này tới tai quý thẩm quyền, đại

Ph.D cùng TTNDH trong ngày ĐNH/C.Ơ.A kỳ 14 (8/2021).

Và đây là ĐNH/C.Ơ.A kỳ thứ 18.

Hằng năm cứ vào cuối Thu, lá ngoài đường rụng nhiều...

Thì cũng có hằng trăm TPB tiêu diêu miền cực lạc

Thì lòng ta lại nao nao nhớ lại ngày nào sống chết bên nhau ngoài chiến trường.

Rồi em bị trong thương: mất cái chân, cụt cái tay, mù hai con mắt

Đã 50 năm rồi TPB/VNCH mất tất cả.

Quay quắt vơi cơn đau tinh thần và vật chất.

Xưa không sợ chết khi xung phong vào mục tiêu theo lệnh ông thầy.

Nay vết thương cũ dày vò, TPB cũng không sợ chết

Mà chỉ sợ chết không được.

TPB không sống để trông mong từ các thẩm quyền, đại bàng hải ngoại...

Một gói quà.

Không phải quà đáng giá ngàn vàng

Như thuốc mà các thầy đang hưởng từ y tế y khoa.

Mà chỉ mong một chai dầu gió xanh thoa

Cho đời TPB bớt hôi tanh giữa xã hội thối nát

Cho bớt đau nhức vết thương cũ đang xưng mủ rỉ máu.

Nhưng quan trọng hơn...

Thầy ở Sài Gòn Nhỏ, trò ở Sài Gòn Lớn vẫn còn nhớ đến nhau.